

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Ἡ κατανυκτική καί ἐν ταύτῳ μεγαλοπρεπής τελετή τοῦ Ἐπιταφίου ἔλαβε χώραν τό ἑσπέρας τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, 31^{ης} Μαρτίου/ 13^{ης} Ἀπριλίου 2012, εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως.

Διά ταύτην ἐγένετο ἐπίσημος κάθοδος τῶν Ἀγιοταφιτῶν, τῶν κωδῶνων πενθίμως κρουομένων, ἀπό τοῦ Πατριαρχείου εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἐν μέσῳ πολλῶν προσκυνητῶν, συνωστιζομένων εἰς τήν Χριστιανικήν Ὁδόν, εἰς τήν αὐλήν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καί εἰς πάντας τούς ἐσωτερικούς χώρους αὐτοῦ.

Ἡ ἀκολουθία ἤρξατο ἐν τῷ Καθολικῷ, τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου ἀναγνώσαντος τόν Ἐξάψαλμον καί τῶν ψαλτῶν ψαλλόντων τόν κανόνα «Κύματι θαλάσσης...».

Τοῦτου ψαλλομένου, ὁ Πατριάρχης, οἱ Ἀρχιερεῖς καί οἱ Ἱερεῖς ἐνεδύθησαν τάς ἐπισήμους πενθίμους στολὰς αὐτῶν καί οὕτως ἐνδεδυμένοι ἐξῆλθον τοῦ Καθολικοῦ διὰ τήν λιτανεῖαν τοῦ Ἐπιταφίου.

Ἡ λιτανεῖα κατηυθύνθη πρῶτον πρός τό προσκύνημα «Μή μου ἄπτου» τῶν Φραγκισκανῶν, ἔνθα ἐγένετο ἡ πρώτη δέησις.

Ἀκολουθῶς δέησις ἀνεπέμφθη εἰς ἕκαστον τῶν Προσκυνημάτων τῶν ἐν συνεχείᾳ τοῦ «Μή μου ἄπτου» καί τοῦ Ἐπτακαμάρου, ἥτοι τῶν Κλαπῶν, τοῦ Ἀγίου Λογγίνου, τοῦ «Διεμερίσαντο τά ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς», τῆς Εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τοῦ Ἀκανθίνου Στεφάνου καί τοῦ Ἀδάμ. Ἀπό τοῦ παρεκκλησίου τοῦτου ἡ λιτανεῖα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ.

Ἐνταῦθα ἀνεγνώσθη ἡ Εὐαγγελική περικοπή τῆς σταυρώσεως, (Ματθ. 27, 33-34), ἐν ᾗ ἡ ὁμολογία τοῦ Ἑκατοντάρχου, ἀνεπέμφθη δέησις, προσεκύνησεν ὁ Μακαριώτατος καί οἱ Ἀρχιερεῖς τόν φρικτόν τόπον τῆς τοποθετήσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ καί ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος καί οἱ Ἀρχιερεῖς ἐκ περιτροπῆς ἦσαν τό ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς ἠπλωμένον καί μετ'εὐδόσμων ἀνθέων κεκοσμημένον εἰλητόν τοῦ Ἐπιταφίου καί κατελθόντες τάς βαθμίδας τοῦ Γολγοθᾶ ἐτοποθέτησαν τοῦτο περιφερόμενοι τρίς ἐπὶ τῆς πέτρας τῆς Ἀγίας Ἀποκαθηλώσεως τοῦ σεπτοῦ καί ἀχράντου καί τιμίου σώματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (Μάρκ. 15, 43-47).

Ἐκ τοῦ λίθου τῆς Ἀγίας Ἀποκαθηλώσεως ἡ λιτανεῖα περιστράφη τρίς πέριξ τοῦ Παναγίου Τάφου, τῶν Ἀρχιερέων αἰρόντων ἐκ περιτροπῆς ἐπ' ὧμων τό ἅγιον Εἰλητόν.

Μετά τήν τρίτην περιφοράν τό ἅγιον Εἰλητόν ἐτοποθετήθη ἐπὶ τῆς πλάκας τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου εἰς τό ἐσώτερον τοῦ Κουβουκλίου, ὁπότε καί ἤρξαντο νά ψάλλωνται τά τροπάρια τοῦ Ἐπιταφίου εἰς τάς τρεῖς στάσεις αὐτοῦ, ἥτοι:

Τῆς Α': «Ἡ Ζωή ἐν τάφῳ»

Τῆς Β': «Ἄξιόν ἐστι»

Καί τῆς Γ' «Αἱ Γενεαὶ πᾶσαι»...

Εἰς τὴν Α' Στάσιν ἐθυμίασε τὸν Ζωοδόχον Τάφον καὶ τό ἐπ' αὐτοῦ Εἰλητάριον ὁ Μακαριώτατος, εἰς δέ τὴν Β' καὶ Γ' οἱ Ἀρχιερεῖς κατὰ τὰ πρεσβεῖα.

Μετά τὰς τρεῖς στάσεις τοῦ Ἐπιταφίου ἐψάλησαν εἰς τό ἄργόν αὐτῶν μέλος τὰ Εὐλογητάρια, μεθ' ἃ ἠκολούθησεν ἡ ὁμιλία τῆς ἡμέρας, ἐκφωνηθεῖσα ὑπὸ τοῦ παρεπιδημοῦντος Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Λήδρας καὶ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαχαίρᾳ κ. Ἐπιφανίου ἔχουσα ὡς ἔπεται:

“Μακαριώτατε Δέσποτα,

Σεπτὴ χορεία τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων,

Εὐλαβὲς ἱερατικὸν καὶ μοναχικὸν τάγμα,

Ἐντιμοὶ Ἀρχοντες,

Εὐσεβὲς λαὸ τοῦ Θεοῦ ἡγαπημένε καὶ εὐλογημένε

Ἐν πρώτοις, ἀρξάμενοι τὸν λόγον, εὐχαριστοῦμεν τὸν πανάγαθον Θεὸν καὶ τὴν πανυπερευλογημένην αὐτοῦ Μητέρα ὅτι ἠξίωσαν ἡμᾶς, τὰς ἁγίας ταύτας ἡμέρας βιώσαι ἐν τῇ ἁγίᾳ πόλει Ἱερουσαλήμ, τὴν κορωνίδα τῆς θείας ἱεουργίας διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν.

Εὐχαριστοῦμεν καὶ Ὑμᾶς Μακαριώτατε καὶ τὴν περὶ Ὑμᾶς γεραρὰν ἁγιοταφικὴν ἀδελφότητα, ὅτι στήκετε εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ ἱεροῦ ἁγῶνος, ἄκμαῖοι λέοντες πνέοντες πῦρ, κρατοῦντες τὰς παραδόσεις καὶ φυλάσσοντες τὴν πανάγιον Τάφον καὶ τὰ πανίερα προσκυνήματα, ἀξίως φέροντες τὸν ὁμότιμον τίτλον «φύλακες Τάφου». Διὰ τὸν ὑμέτερον κόπον καὶ πόνον, ἡμεῖς ἅπαντες οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἀπολαμβάνομεν τοὺς καρπούς· τὸν ἔλεον, τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν αὐτῶν.

Ἰστάμενοι πρὸ τοῦ παναγίου Τάφου, τὸ παλαιοδιαθηκικὸν ἐκεῖνο λόγιον ἐνθυμούμεθα· «Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο ἄλλ' ἢ οἶκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ Οὐρανοῦ» (Γεν. 28, 17).

Ὅντως φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος. Φοβερὸς ὅτι ἐν αὐτῷ μικρὰ ὁμὰς ἀνθρώπων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἐμφόβων καὶ λελυπημένων, ἐντρόμων τε καὶ κατεθλιμμένων, δάκρυσι καὶ μύροις, μετὰ κλαυθοῦ καὶ θρήνου, σπαρασσομένων τὰ σπλάγχνα καὶ κοπτομένων, τὸ πανάχραντον καὶ πανακήρατον Σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ προετοιμάζουσι διὰ τὴν ταφήν. Σινδόνι καθαρᾷ ἐνveilίσσουσι τοῦτο, καὶ σουδαρίῳ τὸ πρόσωπον καλύπτουσι καὶ τάφῳ καινῷ καταθέτουσιν αὐτό. Μυστήριον ἐν σιωπῇ τελετουργεῖται. Τὰ μὴ φαινόμενα, τῶν βλεπομένων μείζονα, κρείσσονα καὶ ἐντιμώτερα.

Ἄνθρωπον οἱ ἄνθρωποι ἐνόμιζον ὅτι ἐκράτουν, τὸν κρατοῦντα τὰ σύμπαντα τῇ θείᾳ αὐτοῦ δρακί, καὶ ἔφερον αὐτὸν ἐν τῷ καινῷ τούτῳ μνημείῳ τὸν ὑπὸ τῶν Χερουβεὶμ βασταζόμενον, καὶ κατέθεντο αὐτὸν ἐν τῷ τάφῳ τούτῳ τῷ φοβερῷ, τὸν Θεὸν καὶ ἄνθρωπον ἐν μιᾷ ὑποστάσει ὑπάρχοντα.

Ὁ φοβερός τόπος οὗτος, οὐκ ἔστι ἄλλ' ἢ οἶκος θεοῦ. Οἶκος θεοῦ, ὅτι τὸν θεὸν ἐδέχθη καὶ διεφύλαξε τὸ Σῶμα αὐτοῦ ὅσω ὁ Κύριος αὐτὸς ἠθέλησεν, καὶ ἐπὶ τοῦτον καὶ ἐν τούτῳ τὴν θείαν ἱερουργίαν καὶ τὴν μυσταγωγικὴν λατρείαν ἐτελεσιούργησεν. Καθ' ὅτι, τὸ μὲν Σῶμα τοῦ Κυρίου τιθέμενον ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐκλείετο ἐν τῷ παναγίῳ τούτῳ Τάφῳ, σφραγίς ἐτίθετο ἐν τῷ λίθῳ καὶ πλῆθος στρατιωτῶν ἐφύλασσαν αὐτό. Ἡ δὲ παναγία αὐτοῦ ψυχὴ εἰς τὰ καταχθόνια κατελθοῦσα, θειοτάτη, ἀμφωτος, πανίσχυρος, καταστικτος τοῖς μώλωπι καὶ πανσθενουργός, διέλυσε τὰς πύλας τοῦ ᾗδου, ἐφωταγώγησε τὰ ἀνήλια καὶ κατασκοτεῖνα τάρταρα, καὶ ἐξουσιαστικῶς τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε, παγγενῇ ἀναστήσας αὐτὸν καὶ εἰς τὸν Οὐρανὸν εἰσαγαγὼν διὰ τῆς πύλης τοῦ παναγίου καὶ φοβεροῦ τούτου Τάφου.

Αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ τόπου καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνεκφράστου Οἴκου τοῦ θεοῦ καὶ αὐτῆς τῆς πανενδόξου πύλης τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ τόπου τοῦ ἀγιάσματος καὶ τοῦ μεγάλου σημείου τῆς οἰκουμένης ἀπάσης, ταπεινοὶ προσκυνηταὶ ὑπάρχοντες, πόθῳ καὶ ἀγάπῃ πολλῇ διαμεμενηκότες μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ μεθέξει τῶν παθημάτων αὐτοῦ, πάροικοι καὶ παρεπίδημοι ἐν τῇ ἀγία ταύτῃ πόλει Ἱερουσαλήμ, συνοδοιποροῦντες τῷ ἀγίῳ αὐτοῦ Πάθει καὶ μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ Τάφῳ τῷ φρικτῷ παριστάμενοι, ἐνθάψωμεν ἐν αὐτῷ τῷ τάφῳ τὰς ἐμπαθεῖς τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοὸς κινήσεις, ἥτοι σύνολον τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον· ἵνα μετὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀναστάντος ἐκ τοῦ παναγίου τούτου Τάφου, συναναστηθῶμεν, ὅτι ἐκ τοῦ Τάφου ἀνέτειλεν ἡ Ἀνάστασις, καταξιούμενοι ὥς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν Οὐρανῷ, θέσιν καὶ παράστασιν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης ἐν τῇ ἄνω Ἱερουσαλὴμ τυχεῖν.

Οὐκοῦν, τῷ Τάφῳ τούτῳ προσελθόντες, τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος κάμπτοντες, τῇ κεφαλῇ ἐφαπτόμενοι αὐτοῦ, τοῖς χεῖλεσι κατασπαζόμενοι αὐτὸν καὶ τὰς χεῖρας ἐφαπλοῦντες ἐπ' αὐτοῦ, τῇ καρδίᾳ καὶ τῷ νοῖ ὕμνους ἱκεσίας, δάκρυα παρακλήσεως, κροτοῦντες τὰς χεῖρας διὰ τὰς εὐχαριστίας, μεγάλη τῇ φωνῇ δοξολογοῦντες καὶ ἐξομολογούμενοι, εὐλογίας προσφέρομεν καὶ προσάγομεν τῷ θεῷ καὶ Πατρί, τῷ ἀγαπήσαντι ἡμᾶς ἀγάπῃ ἀνεκφράστῳ, καὶ τῷ Υἱῷ καὶ Σωτῆρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ χαριτώσαντι ἡμᾶς διὰ τῶν ἀγίων αὐτοῦ Παθημάτων καὶ τῆς παναγίας αὐτοῦ Ἀναστάσεως καὶ τελειώσαντι τὸ ἐπὶ τῆς γῆς Αὐτοῦ ἔργον διὰ τῆς θείας αὐτοῦ Ἀναλήψεως, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ παναγάθῳ καὶ ζωοποιῷ Πνεύματι τῷ κοινωρήσαντι μεθ' ἡμῶν καὶ συναρμόσαντι ἡμᾶς τῇ θείᾳ Αὐτοῦ Χάριτι μετὰ τῆς παναγίας Τριάδος, ἣ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν”.

Ἦκολούθησαν οἱ Αἴνιοι, ἡ Δοξολογία, τό ὁσματικόν «Ἅγιος ὁ θεός...» καὶ ἡ Ἑξοδος τοῦ Ἐπιταφίου Εἰλητοῦ πρὸς τό Καθολικόν.

Ἐνταῦθα, τοῦ τροπαρίου «Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον» ψαλλομένου, ἐτοποθετήθη τό Εἰλητόν ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπέζης καὶ πάντες ἔλαβον ἐκ τῶν εὐλογημένων ἐπ' αὐτοῦ ἀνθέων καὶ κατέληξεν ἡ ἀκολουθία διὰ τῆς Προφητείας, τοῦ Ἀποστόλου καὶ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς τῆς σφραγίσεως τοῦ Τάφου μετὰ τῆς κουστωδίας (Ματθ. 27, 62-66), τῶν ἀρχόντων τῶν Ἰουδαίων καὶ τοῦ Πιλάτου καὶ τῶν κουστωδῶν στρατιωτῶν μή γιγνωσκόντων ὅτι ἄλλαι βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλαι θεοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/lenILrZjWu8>

ngg_shortcode_0_placeholder